

kelig er større Udsigt til en almindelig Konference til Rustningernes Begrænsning, end der paa noget Tidspunkt i den nyeste Historie har været, ikke desto mindre fra den danske Regerings Side agter at fremsætte et Forslag som det, der er bebudet af den højtærede Forsvarsminister. Jeg kan ikke se andet end, at Ord og Handling her staar i Misforhold til hinanden. Spørgsmaalet om Locarno-Konferencens Betydning for Danmark vil derfor for det militære Spørgsmaal Vedkommende i første Linie efter min Formening komme til at vise sig, naar den bebudede almindelige Konference til Rustningernes Begrænsning er indkaldt, naar dens Forhandlinger er afsluttet, saa man kan danne sig et klart Billede af den til den Tid herskende internationale Situation.

Men tilbage bliver yderligere dette, at man maa rejse det Spørgsmaal, hvorvidt vor Sikkerhed og det, der er Forudsætningen for hele Danmarks Militærpolitik, nemlig vor geografiske Beliggenhed, vore geopolitiske Forudsætninger, hvorvidt alt dette kan siges at være paavirket af Locarno-Konferencens Resultater, og her er det mig magtpaaliggende saa tydeligt som vel muligt at fremhæve et Punkt, som løseligt strejfedes af en æret Taler i Gaar. Det er efter mit Skøn ingenlunde givet, at Locarno-Konferencens heldige og lykkelige Afslutning virkelig vil medføre en øget storpolitisk Sikkerhed i vore Landomraader, saa vist som Locarno-Konferencen og hele den Politik, den er Udtryk for, jo har mødt den voldsomste Modstand fra sovjetrussisk Side. Den Modsætning, der nu tydeligere og tydeligere accentuerer sig i den internationale Politik, netop nu, hvor andet vigtigt spændt Stof er skaffet ud af Verden, den Modsætning, som er den for vort Land afgørende, Modsætningen mellem England og Rusland, den vil meget vel i den Æra, der følger efter Locarno-Konferencen, kunne tage øget Fart. Det er saare interessant at følge den sovjetrussiske Politik i den senere Tid, den adskiller sig overhovedet ikke fra den Politik, den kejserlige russiske, imperialistiske Regering i svunden Tid har ført. Atter et Bevis for, at Udenrigspolitik bestemmes af geopolitiske Realiteter mere end af skiftende Partier og skiftende Personer. Det Modsætningsforhold, som gennem lange, lange Tider var til Stede mellem England og Rusland, som der skulde ganske særlige Forhold til for at skaffe ud af Verden, og ganske særlige Personer som Edvard den Syvende og Udenrigsminister Iswolsky, dette Forhold begynder nu i øget Grad at vende til-

bage. Udenrigsminister Tschitscherins Besøg i Warschawa og senere i Berlin umiddelbart før Udenrigsminister Stresemanns Afrejse til Locarno er i saa Henseende et tydeligt Vidnesbyrd, og læser man i store udenlandske Blade Gengivelser af, hvad sovjetrussiske Blade skriver om Locarno-Konferencen, er nogle ganske faa Citater tilstrækkelige. Et ledende Blad som „Izvestia“ kommenterer hele Begivenheden i ganske faa Ord: Tyskland kapitulerer i Locarno, og et ligeledes meget indflydelsesrigt Blad som „Rabotchaia Gazeta“ skriver, at Tysklands Diplomati vanskeligt vil kunne bringe sin hidtidige venskabelige Holdning overfor Sovjetrusland i Overensstemmelse med den Kendsgerning, at Udenrigspolitikken fremtidig i udstrakt Grad vil blive ledet af engelske Diplomater og Politikere, Tyskland har givet sig i Englands Vold. Og et Organ som „Pravda“ kalder Rapallo-Traktaten for „en Lap Papir“ — for at bruge en berømt tysk Statsmands Ord. Man ser alle Vegne dette Modsætningsforhold mellem England og Rusland gøre sig gældende. Man ser det i det fjerne Østen, man ser det i Indien og Afghanistan, og man ser det ikke mindst i Østersøen. Jeg anser i det hele Østersø-Politikken for det, der i Virkeligheden er af afgørende Betydning for dette Lands Sikkerhed.

Det var en saare velbegrundet Udtalelse, den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, i Sommer fremsatte ved et stort Møde paa Tise Bakker, hvor han udelukkende stillede den saakaldte Afrustningspolitik i Forhold til Danmarks Beliggenhed ved Østersøen. Det Spørgsmaal, der fremtidig vil være det afgørende for vort Land, er netop Spørgsmaalet om Øresund og Bælterne. Man har jo fra forskellige Sider i vort Land paa mer eller mindre velovervejede Maade — jeg for mit Vedkommende skal ikke lægge Skjul paa, at jeg i Hovedsagen mener „mindre velovervejede“ — talt om, at det var saa og saa beklageligt og saa og saa forkert, at man fra dansk Side ikke paa et tidligere Tidspunkt havde været med for at skabe en øget Sikkerhed for Danmarks nye Grænse. Jeg tror, at hele den politiske Udvikling vil vise, at det Synspunkt, der har dikteret denne Opfattelse, ikke holder Stik. Jeg mindes et Ord af den franske Historiker Jacques Bainville i hans Histoire de France, hvor han taler om, at man arbejder altid paa at forebygge Krigen fra i Gaar, men glemmer Krigen for i Morgen, hvormed han blot vil give Udtryk for den Tanke, at storpolitiske Konstellationer er i stærk og ustand-